

Skønt synet svigter eller er helt væk

Vi har så stor glæde af at ride

Efter at have været på ridekursus for blinde og svagtseende i en stor hal var 39-årige Malene sikker på, at rideturene også sagtens kunne nydes i vores skønne natur. Så hun arrangerede en ridelejr, og i efteråret udfordrede de synshandicappede ryttere skæbnen på en lille flok islænderheste.

■ Der er fart over feltet, når Atlas tøtter af sted over stok og sten, og normalt gælder det om at holde godt øje med terrænet, når den sorte islænderhest drøner afsted. Men den slags luksus tilkommer ikke Atlas' rytter, for skønt hun frygtløs lader hesten løbe i højt tempo, har hun ikke så store muligheder for rent synsmæssigt at nyde omgivelserne.

– Jeg har kun 10 procent af mit syn tilbage, forklarer 39-årige Malene Bloch-Jørgensen, der siden fødslen har lidt af en alvorlig øjensygdom. – Men jeg har redet siden barndommen, så jeg føler mig ret tryk på en hesteryg.

Malene, der er født i Brasilien af europæiske folk, som hun selv udtrykker det, blev som spæd adopteret af et dansk ægtepar.

– Det var mine forældre, der syntes, jeg skulle lære at ride, fordi samværet med hestene er sådan en god udfordring, når man næsten ikke kan se, og jeg var faktisk kun 4 år, da jeg begyndte til ridning.

Livet med de firbenede hurtigløbere blev en stor succes for Malene.

– Jamen jeg fik snart min egen

hest, og i dag har jeg både en islænder og en stor hest. Jeg ved slet ikke, hvor jeg ville have været, hvis det ikke var for dem og muligheden for at ride hver dag.

Støttet af legat

Malenes interesse førte hende til Æro's sidste sommer for at deltage i et indendørs ridekursus for synshandicappede.

– Det var skønt at ride sammen med andre, der er i samme situation, og jeg blev så begejstret, at jeg tænkte, det måtte kunne lade sig gøre at arrangere en ridelejr, hvor vi også kunne ride ude i naturen.

Som tænkt, så gjort. Nu skulle Malene bare finde interesserede ryttere samt et sted, hvor ridelejren kunne afvikles.

– Dansk Blindesamfund har en mailingliste for blinde og svagtseende, og da jeg sendte en opfordring til andre rideinteresserede, kom der ret hurtigt en god respons. Flere nævnte

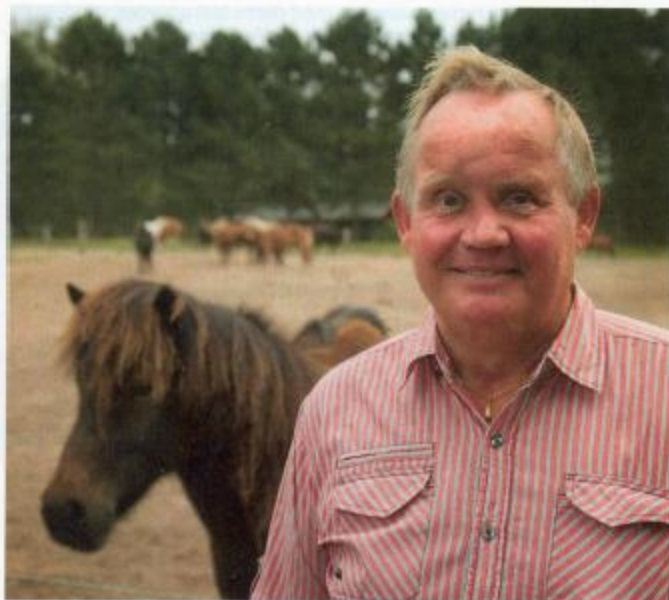
Malene, Cathrine, Lise og Gitte er glade og stolte over, at de trods svære synshandicaps tør ride ud i naturen.

Det handler om kærlighed, når Cathrine er sammen med islænderhesten Gloi.

Læs mere om ridning for personer med synshandicap på: dkblind.dk

Læs mere om Vinkærgård på: mettelogan.dk

Du kan også kontakte Malene Bloch-Jørgensen for yderligere info på: katkanin@hotmail.com

– Når nu man er så heldig at have penge, er det skønt at kunne glæde andre mennesker! Sven Mogensen er på besøg for at se, hvad nogle af hans legater går til.

Vinkærgård, der ligger midt i Mols Bjerger, som en god mulighed, og da jeg først fandt ud af, at der også ligger en campingplads lige ved siden af, hvor eventuelt deltagere kunne overnatte, vidste jeg, at vi havde fundet det perfekte sted.

Malene vidste også, at hun som supplement til deltagernes udgifter kunne søge legat hos Handicappedes Motionsfond oprettet af skibsmægler Sven Mogensen, der selv er helt blind.

– Jeg tænkte, at vi nok ikke kom i betragtning, men jeg søgte alligevel, og så en dag kom der et brev ind ad døren, og der stod, at vi var tildelt 15.000 kroner! Pludselig blev det meget billigt, og

vi er meget taknemlige over for Sven, der så storsindet deler ud til gode formål.

Skønt at hjælpe

Sven er selv ret beskedent omkring sin generøsitet.

– Jeg blev jo selv blind efter en trafikulykke som 20-årig, så jeg ved alt om, hvilke forhindringer synshandicappede slås med. Da jeg er så privilegeret at have penge og samtidig opdagede, hvor vigtigt det er for os med synshandicap at komme ud og opleve sammen med andre, så besluttede jeg at støtte mennesker med lyst til aktive oplevelser. Jeg startede med at sponsorere en skitur for en mand,

som ellers ikke havde mulighed for at komme af sted, og siden har det været guld-ball og nu altså også ridning, der nyder godt af legaterne. For at sikre pengene i fremtiden – jeg dør jo på et tidspunkt – har jeg i 2011 oprettet en fond, og vi er tre i bestyrelsen, en repræsentant fra fondsadministrationen, en formand, Jesper Andersen, og jeg selv, og her i juni måned uddelte vi så 11 legater på i alt 101.000 kroner.

Turde ikke ride

På Vinkærgård er også 57-årige Gitte Lauritsen glad for, at ridelejren blev en realitet.

– Jeg mistede synet for syv år siden, fordi jeg faldt ned fra et hølft og slog baghovedet. Både synet og talecenteret røg, og jeg lå en måned i koma på Rigshospitalet og var ved at dø, og da jeg så vågnede op, kunne jeg hverken se eller tale – pyha!

Gitte måtte kvitte sit job som skolelærer, men kunne heldigvis fortsat passe sine to heste på den gård, hvor hun boede sammen med sin mand og to børn. Evnen til at tale vendte også tilbage igen.

– Jeg kunne strigle dem og trække dem rundt til græsset og den slags, men jeg turde ikke ride.

I 2011 blev Gitte skilt og klarede i første omgang helt alene at passe både børn, gård og heste,

men til sidst havde hun ikke råd til at fortsætte.

– Jeg flyttede for to år siden og fik i første omgang mine heste opstaldet et andet sted, men det var for svært for mig. Jeg var alt for afhængig af hjælp, så da den store hest var 25 år og ponyen 21, valgte jeg at få dem aflivet. Det var hårdt, for jeg elskede de heste!

Sorg og glæde

Gitte bøjer hovedet og må have en lille pause i snakken.

– Sidste år var jeg så på Ærø med Dansk Blindesamfund, som havde arrangeret ridekursus, og det var første gang, jeg skulle op på en hest, siden jeg blev blind. Jeg var virkelig nervøs, men det føltes fuldstændig som at komme hjem, da jeg først kom op i sadlen. I starten blev jeg trukket rundt, men jeg fik også lov til at ride alene. Pludselig stoppede hesten, og da jeg råbte, hvorfor den stoppede, måtte de andre grinende fortælle mig, at det var, fordi den stod og gloede ind i væggen. Da jeg skulle strigle hesten, stod jeg og tudede, for det skulle jo have

Af Mary Steengaard
Foto: Henrik Bjerg

mary.steengaard@familiejournal.dk

En glad flok ryttere sammen med deres bidragsyder og hans bestyrelsesmedlem Jesper Andersen.

Vi har så stor glæde af at ride

været mine egne heste, jeg striglede...

Gitte, der i dag er førtidspensionist, men også holder kurser på et beskyttet værksted og har en dejlig førerhund, har efterhånden vænnet sig til ikke at kunne se.

– Men da jeg kom her til Vinkærgård, og vi red ud i naturen, føltes det som både sorg og glæde. Glæde, fordi jeg sidder på en hest, kan dufte skoven og høre lydene, men jeg bliver også ked af det, fordi jeg ikke kan se den smukke skov, bladene, lyset, der falder ned gennem bladene.

Det værste for Gitte er næsten, at hun har meget svært ved at finde en rideskole, der vil have hende som elev, og det er et problem, hun deler med de andre på ridelejren.

– Jeg har gået til ride-fysioterapi, fra jeg var to år, fortæller 24-årige Lise Lund, som også er helt blind. – Men jeg stoppede for nogle år siden, fordi der ikke var megen ridning i det. Det var mere den fysiske træning, det handlede om. Og jeg har også

forgæves ledt efter et sted, hvor jeg kunne ride jævnligt.

Lise, der på syvende år læser hf, kommer jævnligt på Vinkærgård.

– Jeg tager herop cirka en gang om måneden sammen med en ledsager, og så rider jeg i naturen sammen med en guide. Det er helt fantastisk, og lige præcis i dag har min guide og jeg talt om, at jeg måske godt kan håndtere at galoppere – det glæder jeg mig helt vildt til!

Nødt til at kæmpe

Det har 65-årige Cathrine Pedersen lidt nemmere ved, for hun har trods en øjensygdom stadig en del af sit syn.

– Jeg fik en øjensygdom for 20 år siden, var alene med tre børn og følte det som min pligt at vise dem, at man er nødt til at kæmpe, selv om man møder forhindringer på sin vej. Så jeg fortsatte med at arbejde, selv om det var svært, og jeg har også altid kastet mig ud i udfordringer. Jeg tager for eksempel helt alene på cykelferie med teltet på bagagebæreren – ja, og så forsøger jeg

Sorg og glæde præger Gitte, når hun sætter sig i sadlen. Efter syv år som blind er hun stadig ved at komme overens med situationen.

at komme til at ride, når det kan lade sig gøre. Jeg har samme problem som de andre: Det er svært at finde en klub, der vil have mig.

Men her på Vinkærgård er alle velkomne, og efter en solid frokost for både to- og firbenede venter Atlas og hans venner Glofaxi, Mosi og Gloi på at blive striglet, så eftermiddags-skovturen kan starte! □

Atlas mærker tydeligvis ikke meget til, at hans rytter næsten intet kan se.